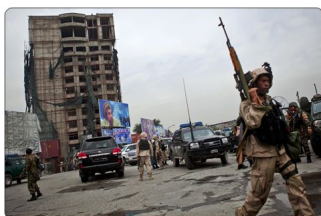

У недељу 20. маја у Чикагу почео је највећи самит НАТО пакта у историји. Самит је обележен бројним демонстрацијама против глобализације које су сурово угушене репресивним полицијским мерама. “Највећа демократија на свету” је показала своје право лице. Окупљени амерички грађани који су узели учешћа у демонстрацијама показали су да се људска свест не може испрати тако лако и да ће претварање света у ратни полигон наићи на жесток отпор слободног људског духа који тежи слободи и идеалима мира односно свим темељним вредностима једне хумане цивилизације којима је глобализација и тзв. нови светски поредак одавно окренуо леђа. Основни стуб глобализације представља НАТО пакт који јесте оружани аспект новог светског поретка који се мора ослањати на фактор силе ради сопственог опстанка. Шта је заправо слободном свету показао највећи самит НАТО пакта у историји?

Ратови, које НАТО као оружани аспект новог светског поретка води, почели су одавно да узимају свој данак. То је сасвим природно у историјском и цивилизацијском погледу. Немогуће је с једне стране вршити константни оружани притисак а да се са друге стране не одвија један супротан процес. Али тај процес природно израња из пројекта глобализације. То је један пасивни аспект који изнутра урушава сваки покушај активног и присилног наметања једне визије света.

Историја нам је безброј пута посведочила да ни једна империја није вечна и да аспектом силе не може да наметне сопствену вечну егзистенцију. НАТО служи за рат и у ту сврху је и створен како би помогао да се једна империја што дуже одржи на светској историјској позорници. И управо челници највећег светског генератора сукоба, НАТО пакта говоре о потреби за мирним и праведним светом. Све је то проф. др. Илија Кајтез лепо истакао у свом сјајном есеју “Филозофија рата и мира” једном реченицом која гласи: “они који су данас у светској заједници најмоћнији стално говоре и пишу о потреби трајног и праведног мира, проповедају о људском достојанству и правима слабих и потлачених, а напротив увек активно стају на страну рата, новог наоружавања и деструкције мира”. [\[1\]](#)

Пасивни аспект који смо поменули оличен је у проблему излазне стратегије из

Излазна стратегија из Авганистана - признање пораза НАТО?

Пише: Владимир Јевтић
уторак, 22 мај 2012 19:27

перманентног ратног стања које је обликовало свест генерала НАТО пакта. Као и у Ираку, Авганистан такође захтева једну излазну стратегију која би помогла да се НАТО трупе извуку из једног бесмисленог рата против фантомског непријатеља кога не могу уништити. Напротив, тај фантомски непријатељ је потребан ради оправдања егзистенције масивне оружане силе и несумњиво је да ће Северноатлантска алијанса наћи неко друго жариште али то више неће и не може бити Авганистан.

Председник САД Барак Обама на крају фамозног самита изјавио је да је на “одговоран начин” трасиран пут за повлачење трупа из Авганистана. [2] Суштина је у томе да ће наводно авганистанске снаге безбедности бити обучене да се саме носе са претњом која долази од талибана. Поново имамо исти сценарио на делу као и у Ираку. Никаква излазна стратегија неће помоћи у стабилизацији Авганистана као што је то био случај и са Ираком у коме је након повлачења коалиционих трупа наступио хаос. Потпун и безуслован пораз. Такав исти пораз очекује несумњиво и САД и њене савезнике у Авганистану. Оне су у тој земљи претрпеле огромне губитке у људству и у техници.

[3]

У Авганистану САД су изгубиле преко 1 900 војника што заједно са губицима осталих земаља чини преко 3007 војника.

[4]

Рањене и обогалене војнике нико и не помиње. Управо су ратни ветерани из Авганистана били ти који су узели активно учешће у демонстрацијама против даљег наставка рата али су као у филму “Рођен 4. јула” грубо растерани од стране јаким полицијских снага. Ветерани су желели да симболично предају своје ратне беџеве представницима НАТО пакта али након што им полиција није дозволила приступ Мекормик центру где се одржавао самит побацали своје беџеве изражавајући на тај начин протест против ратова у Ираку и Авганистану.

